

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.216 van 29 april 2014
in de zaak A. 207.282/X-15.276.**

In zake : Ria VAN DIJCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Yves Loix en Jo Van Lommel
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johan Claes
 kantoor houdend te 2550 Kontich
 Mechelsesteenweg 160
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 december 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 11 oktober 2012 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur waarbij het verzoek tot kwijtschelding - vermindering van de administratieve geldboete die aan verzoekster door de rekenplichtige van het Herstelfonds op 13 september 2012 is opgelegd wegens de bij proces-verbaal van 25 mei 2010 vastgestelde doorbreking van het bekrachtigd stakingsbevel van 20 januari 2010 “onontvankelijk en deels ongegrond” wordt verklaard en de opgelegde administratieve geldboete van 5000,00 euro wordt verminderd tot 1500,00 euro.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 225.243 van 24 oktober 2013 heropent de Raad van State het debat en wordt het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Auditeur Wouter De Cock heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nele Ansoms, die *loco* advocaten Yves Loix en Jo Van Lommel verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Stijn Brusselmans, die *loco* advocaat Johan Claes verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Er wordt verwezen naar het tussenarrest nr. 225.243 van 24 oktober 2013.

IV. Bespreking van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 6.1.47 en 6.1.49, §§ 1 en 3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 28 april 2000 ‘betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel’, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel :

“Doordat de doorbreking van een stakingsbevel enkel kan worden vastgesteld in hoofde van partijen die (1) mondeling of schriftelijk het stakingsbevel ontvingen, (2) vermeld waren in het proces verbaal, (3) tijdig een kopie van het PV ontvingen, (4) vermeld werden in de bekrachtigingsbeslissing en (5) tijdig en nuttig de bekrachtigingsbeslissing ontvingen;

Terwijl t.a.v. verzoeker aan geen van voormelde elementen werd voldaan;

Doordat bovendien een zorgvuldige en redelijk handelende overheid aan de eigenaars tijdig en nuttig kennis dient te geven van het bestaan van het stakingsbevel, proces verbaal en stakingsbevel;

Terwijl hieraan niet werd voldaan.”

Verzoekster licht toe dat het “proces-verbaal van staking (-stakingsbevel)” een strafrechtelijk en een bestuurlijk karakter heeft. Het wordt enerzijds overgemaakt aan de procureur des Konings om aan het strafdossier toe te voegen. Het is anderzijds een bestuurshandeling.

In een eerste middelonderdeel leidt verzoekster haar stelling dat het logisch is dat er lastens haar “een proces-verbaal houdende stakingsbevel werd opgemaakt” af uit het afschrikkend effect op de overtreder dat de administratieve geldboete volgens de parlementaire voorbereiding moet hebben, en uit de samenlezing van de artikelen 6.1.49, § 1, eerste lid en 6.1.47, derde en vijfde lid, VCRO. Haar lezing is dat een administratieve geldboete enkel wordt opgelegd aan de personen die handelingen of werken uitvoeren in strijd met een bevel tot staking zoals voorzien in artikel 6.1.47, vijfde lid, VCRO. Deze laatste bepaling stelt volgens verzoekster dat de beslissing dient te zijn bekrachtigd en overgemaakt aan de betrokken personen zoals vermeld in het derde lid. Deze bepalingen werden volgens verzoekster geschonden omdat zij nooit en in geen enkele hoedanigheid bedoeld in artikel 6.1.47, derde lid, VCRO een stakingsbevel, een proces-verbaal of een bekrachtigingsbeslissing heeft ontvangen of daarin vermeld werd. Enkel in het proces-verbaal van 25 mei 2010 “heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de fout ingezien en de juiste eigenaars vermeld, zijnde de heer Van Rompaey en mevrouw Ria Van Dijk”. Volgens verzoekster moet een onderscheid worden gemaakt tussen “de rechtsgevolgen van het stakingsbevel” die *erga omnes* gelden en “de bestuurlijke implicaties van het stakingsbevel” die *inter partes* gelden of “een individuele strekking” hebben. Het motief in de bestreden beslissing dat het aanvankelijke proces-verbaal *erga omnes* zou gelden “en dit tot gevolg heeft dat er in het later PV ook sprake is van een doorbreking in haar hoofde” is “niet afdoende, want in rechte foutief”.

In een tweede onderdeel argumenteert verzoekster dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is haar een geldboete op te leggen zonder dat zij op de hoogte werd gebracht “van het bestaan van een stakingsbevel, PV en bekrachtigingsbeslissing” waardoor zij “er [mocht] op vertrouwen dat er ten aanzien van haar geen geldboete kon minstens zou worden opgelegd”. Zij vindt het eveneens onzorgvuldig dat haar een geldboete wordt opgelegd nadat werd vastgesteld “dat een fout werd begaan in het initiële PV van 22 januari 2010 [...], en deze fout wordt ‘rechtgezet’ in het PV van 20 mei 2010”.

5. De verwerende partij verwijst naar de desbetreffende motieven in het bestreden besluit en naar het verzoekschrift van verzoekster waarin zijzelf bevestigt dat zij gehuwd is met Paul Van Rompaey met wie zij samen sedert 2 juni 1997 eigenaar is het kwestieuze perceel, waar zij samen wonen en waar de BVBA Service Plus is gevestigd waarvan zij beiden zaakvoerders zijn. Zij stelt voorts dat het stopzettingsbevel *in rem* werkt en *erga omnes* geldt.

6. In de laatste memorie voegt verzoekster toe dat zij voor het eerst in het proces-verbaal van 25 mei 2010 als overtreder wordt vermeld. Verzoekster meent dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat “perfect” kon maar dat hij “geen doorbreking van het eerste PV van 22 januari 2010 [kon] vaststellen in haar hoofde”. De administratieve gevolgen die worden gekoppeld aan het stakingsbevel zijn enkel mogelijk “jegens de ‘bestuurde’/betrokkene die betrokken is in deze administratieve procedure”. Aangezien “het eerste PV van staking, noch het daaropvolgend bekrachtigingsbesluit officieel aan verzoeker werd betekend” is zij geen “betrokken partij [...] zoals omschreven in art. 6.1.47, derde lid VCRO” en kan zij “bijgevolg niet gesanctioneerd worden met een administratieve geldboete”.

Beoordeling

7. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 2 van het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 28 april 2000, zet zij niet de wijze uiteen waarop het bestreden besluit deze bepaling zou schenden.

8. Het middel is wat betreft de schending van deze bepaling niet ontvankelijk.

Eerste onderdeel

9. De persoon die handelingen voortzet in strijd met een bekrachtigd stakingsbevel wordt enerzijds in artikel 6.1.1, 5°, VCRO strafbaar gesteld met een gevangenisstraf en/of een geldboete en wordt anderzijds –

onverminderd deze strafbaarstelling – bij toepassing van artikel 6.1.49, § 1, eerste lid, VCRO een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd.

De blootstelling van een persoon aan een administratieve geldboete wordt in artikel 6.1.49 VCRO niet onderworpen aan enige voorwaarde van voorafgaande betekening aan deze persoon van het doorbroken bevel tot staking of van de bekrachtigingsbeslissing bedoeld in artikel 6.1.47 VCRO.

De regeling in artikel 6.1.47 VCRO wat betreft de kennisgeving van het “proces-verbaal van de vaststelling” aan de opdrachtgever, de architect en de persoon of aannemer die de werken of handelingen uitvoert en de persoon die het goed gebruikt, doet aan het bepaalde in artikel 6.1.49 VCRO niets af.

De stelling van verzoekster dat enkel aan de persoon aan wie overeenkomstig artikel 6.1.47 VCRO kennis werd gegeven van het bekrachtigd stakingsbevel, bij toepassing van artikel 6.1.49 VCRO een administratieve geldboete kan worden opgelegd, kan niet worden aangenomen.

Artikel 6.1.49 VCRO maakt voor het opleggen van een administratieve geldboete geen onderscheid tussen personen aan wie het voorafgaande bekrachtigde stakingsbevel wel of niet werd kennis gegeven.

10. Voor het opleggen van een administratieve geldboete met toepassing van artikel 6.1.49 VCRO volstaat het desbewust of het wetens en willens voortzetten van handelingen in strijd met een bekrachtigd bevel tot staking.

11. Met het bestreden besluit wordt het verzoek van verzoekster “tot kwijtschelding - vermindering van de administratieve geldboete die haar door de rekenplichtige van het herstelfonds op 13/09/2012 werd opgelegd wegens de bij proces-verbaal d.d. 25/05/2010 vastgestelde doorbreking van het bekrachtigd stakingsbevel van 20/01/2010 [...] onontvankelijk en deels ongegrond verklaard” na de feitelijke vaststelling dat op 20 mei 2010, respectievelijk 26 januari 2011 en

30 maart 2011 werd vastgesteld dat “het gewoonlijk gebruik werd verder gezet” na het stakingsbevel van 22 januari 2010, respectievelijk 20 mei 2010 en 26 januari 2011. De geldboete werd opgelegd na onder meer volgende overwegingen:

“Stakingsbevel d.d. 20 januari 2010

[...]

Dat het stakingsbevel een werking *erga omnes* heeft en dient dus door iedereen te worden nageleefd ongeacht het feit of zij een afschrift van het proces-verbaal en de bekrachtiging hebben gekregen.

Stakingsbevel d.d. 20/05/2010

[...]

Verzoekster beweert dat partij Van Dyck geen afschrift heeft ontvangen van het bekrachtigingsbesluit. Dat hier opnieuw verwezen kan worden naar de verzendingsbewijzen in het dossier van de verbalisant die ter zitting werden getoond en de *erga omnes* werking van het bekrachtigd stakingsbevel.

[...]

Dat in het proces-verbaal d.d. 25/05/2010 inderdaad een rechtzetting gebeurde met betrekking tot de eigendomsbeschrijving van het perceel. Dat in het eerste proces-verbaal mevrouw Janssens als mede-eigenaar van het perceel 470d werd aangegeven. Dat zij sedert 1997 geen eigenaar meer was. Dat het registratiekantoor op dit punt verkeerde informatie aan de bevoegde verbalisant had bezorgd.

Dat dit de gehoudenheid van mevrouw Van Dyck niet in de weg staat. Er werd reeds verwezen naar de *erga omnes* werking van het bekrachtigd stakingsbevel. Bovendien zal verzoekster via de heer Van Rompaey, haar echtgenoot, met wie zij samen eigenaar is van het perceel op de hoogte zijn geweest van het bestaande stakingsbevel.

[...]

Positie van mevrouw Ria Van Dyck

[...]

Dat verzoekster aanhaalt dat het stakingsbevel d.d. 20/01/2010 verkeerdelijk vermeldt dat mevrouw Janssens eigenaar is van de kwestieuze percelen. Dat hierover een rechtzetting werd gedaan in het proces-verbaal van 25/05/2010. Dat verzoekster ten onrechte meent dat er in haren hoofde op 25/05/2010 geen vaststelling van doorbreking kon worden gedaan omdat het stakingsbevel d.d. 20/01/2010 en de bekrachtiging ervan haar niet expliciet ter kennis werden gebracht.

Deze stelling kan niet worden gevolgd. Zoals hiervoor reeds aangehaald geldt het stakingsbevel *erga omnes*. Verzoekster kon of mocht geen handelingen toelaten die in strijd waren met het bekrachtigd stakingsbevel.

Dat verzoekster ook op de hoogte van het stakingsbevel zal geweest zijn daar dit werd overgemaakt aan haar echtgenoot de heer Van Rompaey en de BVBA Service Plus waarvan zij medezaakvoerder is.

Dat verzoekster dan ook wist, of minstens diende te weten wat haar rechten en plichten waren. Dat er bij proces-verbaal d.d. 25/05/2010 terecht een doorbreking in haren hoofde werd vastgesteld.

[...]

Verzoekster wist sinds het stakingsbevel d.d. 20/01/2010 zeer goed dat het gebruik op het perceel niet was toegelaten.

Wanneer op 20/01/2010 een eerste stakingsbevel wordt gegeven laat zij na om dit te respecteren en wordt het gewoonlijk gebruik verder gezet. Dat verzoekster ondertussen het terrein heeft vrijgemaakt. Dat er echter nog geen stedenbouwkundige vergunning is voor de verharding. Dat de bevragingen rond een mogelijke herlocatie nogal beperkt overkomen.

Verzoekster was minstens vanaf de kennisname van het stakingsbevel en de bekrachtiging op de hoogte van de stedenbouwkundige inbreuken. Verzoekster heeft echter nagelaten zich te gedragen naar de bepalingen van het stakingsbevel. Dat verzoekster het wederrechtelijk handelen heeft verder gezet. Omwille van deze handelswijze komt verzoekster niet in aanmerking voor de kwijtschelding van de administratieve geldboete. Dat verzoekster geen enkel initiatief heeft genomen om het wederrechtelijk handelen tegen te gaan.

Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moet de geldboete in verhouding staan tot de gepleegde inbreuk. Verzoekster kan in deze fase nog op de nodige clementie rekenen zodat de administratieve geldboete *ex aequo et bono* vastgesteld wordt en vermindert, zonder haar evenwel volledig kwijt te schelden. De administratieve geldboete wordt vermindert tot 1.500,00 euro.”

12. Het besluit van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat verzoekster het stakingsbevel van 22 januari 2010 heeft doorbroken is blijkens het in het vorig randnummer aangehaalde niet enkel gesteund op de stelling dat het aanvankelijk proces-verbaal *erga omnes* geldt, maar ook op 1) de overtuiging dat verzoekster als echtgenote van Van Rompaey met wie zij samen eigenaar is van het perceel en medezaakvoerster van de BVBA Service Plus is, op de hoogte wordt geacht te zijn van het stakingsbevel van 22 januari 2010, 2) de feitelijke vaststellingen dat het doorbreken van het stakingsbevel herhaaldelijk werd vastgesteld en 3) het feit dat verzoekster “het terrein ondertussen heeft vrijgemaakt”. Het bestreden besluit is in dat opzicht gesteund op niet betwiste feitelijke gegevens die verantwoorden dat het aanvankelijke proces-verbaal van 22 januari 2010 met het initiële stakingsbevel als grondslag kon dienen voor het opleggen van een administratieve geldboete aan verzoekster. Het bestreden besluit is in het licht van de kritiek van verzoekster afdoende gemotiveerd.

13. Het middelonderdeel wordt verworpen.

Tweede onderdeel

14. Uit de bespreking van het eerste middelonderdeel volgt dat indien uit het dossier blijkt dat het aanvankelijke proces-verbaal van 22 januari 2010 niet aan verzoekster werd ter kennis gebracht bij toepassing van artikel 6.1.47 VCRO, daar evenzeer uit blijkt dat verzoekster op de hoogte mocht worden geacht en zelfs was van het bestaan en de inhoud van dat proces-verbaal. Met die feitelijke vaststellingen zoals die ook in het bestreden besluit hun neerslag hebben gekregen, kon verzoekster niet de rechtmatige verwachting koesteren dat haar geen administratieve geldboete kon of zou worden opgelegd. Enige zorgvuldigheid of onredelijkheid wordt bij het betrekken van deze feitelijke vaststellingen in de besluitvorming niet aangetoond. Voorts blijkt uit de bespreking van het eerste middelonderdeel dat verzoekster terecht als een persoon kon worden beschouwd die handelingen in strijd met het bekrachtigd bevel tot staking voortzet, en aan wie om die reden een administratieve geldboete mocht worden opgelegd bij toepassing van artikel 6.1.49 VCRO.

15. Het middelonderdeel wordt verworpen.

16. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunten van de partijen

17. Verzoekster voert de schending aan van “de redelijke termijn” als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de bestreden administratieve geldboete dateert van 13 september 2013, dit is “liefst 31 maanden sedert het vaststellen van de doorbreking van het stakingsbevel” van 22 januari 2010. Deze termijn bestempelt zij als “onredelijk lang” en “onaanvaardbaar, want in strijd met de

redelijke termijn als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”. Zij stelt vooreerst dat de zaak “niet complex” was omdat een stakingsbevel werd opgelegd en dat bevel werd doorbroken waardoor een “administratieve geldboete [diende] opgelegd te worden”. Vervolgens meent zij dat het “kennelijk onredelijk” is haar “meer dan twee jaar in het ongewisse te laten over de gevolgen van een vermeende doorbreking”. Zij verwijst nog naar de bestuurlijke milieuhandhaving in titel XVI van het decreet algemene bepalingen milieubeleid waarin aan het bevoegde bestuur een termijn van 180 dagen wordt verleend voor het opleggen van een administratieve geldboete. Tot slot stelt zij dat de bestuurlijke handhaving “als doel [heeft] om kort op de bal te kunnen spelen en een consequenter en maatschappelijk gedragen beleid te kunnen voeren”.

18. De verwerende partij verwijst vooreerst naar de overwegingen van het bestreden besluit. Zij wijst er vervolgens op dat de VCRO geen termijn voor het opleggen van een administratieve geldboete als bedoeld in artikel 6.1.49 VCRO heeft bepaald. Voorts dat “het tijdsverloop in deze zaak [...] daarenboven te maken [heeft] met nog andere stakingsbevelen die later volgden zoals ook blijkt uit het bestreden besluit”.

De verwerende partij meent tevens dat verzoekster heeft nagelaten precies en concreet aan te tonen “op welke wijze de betwiste handeling een ingeroepen rechtsregel zou hebben geschonden en/of een geschonden rechtsregel aan te duiden”.

19. In de laatste memorie voegt verzoekster toe dat door “de drie doorbrekingen (dewelke voordien niet werden bestraft met een administratieve geldboete) plotseling in één keer en voor alle doorbrekingen gelijk” te sanctioneren “het afschrikkend karakter van de administratieve geldboete en dus de ratio legis van dit instrument” wordt miskend.

Beoordeling

20. Verzoekster voert de schending aan van de redelijke termijneis, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en zet uiteen waarom volgens haar deze beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

21. De exceptie *obscuri libelli* van verwerende partij wordt verworpen.

22. Op de gelijkkluidende kritiek die verzoekster in dit tweede middel formuleert, wordt in het bestreden besluit als volgt geantwoord:

“Verzoekster stelt dat de overheid een onredelijke termijn heeft laten verstrijken tussen de eerst vastgestelde doorbreking en het verzenden van de administratieve geldboete.

Dat de regelgeving met betrekking tot de staking, doorbreking en administratieve geldboete geen normatieve termijnstelling bevat voor het opleggen van de administratieve geldboete. Nergens wordt bepaald binnen welke termijn na het vaststellen van de doorbreking de administratieve geldboete moet worden opgelegd.

De tijd verstreken tussen de vaststelling van de doorbreking en het opleggen van de geldboete komt dan ook niet als onredelijk voor. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enige schade heeft geleden en heeft zelf nooit enig initiatief in het dossier ondernomen.

Bovendien heeft de tijd verstreken tussen het ogenblik van de vaststelling van de doorbreking en het opleggen van de geldboete geen invloed op de beoordeling door de stedenbouwkundig inspecteur.

Het middel is ongegrond.”

23. Artikel 6.1.49 VCRO bepaalt geen termijn binnen welke de bevoegde ambtenaar een administratieve geldboete van 5000 euro dient op te leggen aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking.

Ook wanneer geen bepaling zulks uitdrukkelijk voorschrijft, dient de overheid in beginsel binnen een redelijke termijn een administratieve geldboete op te leggen aan de persoon die handelingen in strijd met het bekrachtigd stakingsbevel voortzet. Het redelijk karakter van die termijn moet worden bepaald aan de hand van de concrete gegevens van elke zaak, zoals de

complexiteit ervan, het gedrag van de betrokkene en het gedrag van de overheid. De redelijke termijn voor het opleggen van een administratieve geldboete bedoeld in artikel 6.1.49 VCRO wordt daarenboven beïnvloed door het voordeel dat de betrokken persoon heeft kunnen halen uit de door hem/haarzelf gecreëerde en/of in stand gehouden onwettige toestand.

24. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de rekenplichtige van het herstelfonds aan verzoekster op 13 september 2012 een administratieve geldboete van 5000 euro heeft opgelegd wegens het doorbreken van het bekrachtigde stakingsbevel van 22 januari 2010. De geldboete werd aldus opgelegd na 28 maanden na de eerste vaststelling op 20 mei 2010 van de doorbreking van het bekrachtigd stakingsbevel. Bovendien werd geldboete opgelegd na twee bijkomende vaststellingen, meer bepaald op 26 januari 2011 en 30 maart 2011, dat verzoekster het bekrachtigde stakingsbevel van 22 januari 2010 heeft doorbroken. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden dat door de bestreden administratieve geldboete eerst op 13 september 2012 op te leggen het afschrikkend karakter ervan en de *ratio legis* van dit instrument zou worden miskend. De stelling van verzoekster dat de zaak niet complex is, dient enigszins te worden genuanceerd door het feit dat sedert 4 maart 2010 de opheffing van het bekrachtigde stakingsbevel wordt gevorderd en bij tussenvonnissen van 18 mei 2010 een deskundigenonderzoek werd bevolen en deze procedure voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg nog hangende is. Tot slot kan verzoekster niet ontkennen dat zij tot aan de bestreden beslissing voordeel heeft gehaald uit de vastgestelde onwettige doorbreking van het stakingsbevel.

Het bestreden besluit kan aldus terecht besluiten dat de termijn voor het opleggen van de bestreden administratieve geldboete niet onredelijk is.

25. Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig april 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust